

Datum van
inontvangstneming

:

30/04/2019

artikel 2, negentiende¹ lid, van de Schengengrenscore of de internationale betrekkingen van één of meer van de lidstaten.

5. Eiser betwist dat hij als een gevaar voor de openbare orde voor een van de lidstaten kan worden beschouwd. Hij voert aan dat hij aan alle voorwaarden voor verlening van het visum voldoet.

feiten

6. Eiser heeft de Egyptische nationaliteit en woont in Egypte. Hij is op 28 augustus 2017 gehuwd met de Nederlandse [naam1], geboren op [geboortedatum2]. Eiser en zijn echtgenote wonen sedert 20 april 2018 samen in Egypte.

7. Eiser heeft in de visumaanvraag aangegeven zijn schoonouders te willen bezoeken. De schoonouders van eiser, de ouders van zijn echtgenote, zijn de heer [naam2] en mevrouw [naam3]. Zij wonen in Nederland.

8. De Nederlandse vertegenwoordiging in Amman, Jordanië, heeft de visumaanvraag namens verweerder behandeld. Na raadpleging als bedoeld in artikel 22 van de Visumcode heeft of hebben een of meer lidstaten bezwaar gemaakt tegen de afgifte van het visum. In een intern stuk van de visadienst van verweerder is vermeld: "Bezwaar afgifte door Hongarije". Dat stuk heeft verweerder als op de zaak betrekking hebbend stuk aan de rechtbank overgelegd.

9. In 2015 heeft eiser een visum aangevraagd voor kort verblijf in Hongarije. De aanvraag is toen afgewezen.

10. Eiser heeft in 2018 contact gezocht met vertegenwoordigingen van Hongarije in Nederland, in Caïro, Egypte, en in Sofia, Bulgarije. Van die zijde heeft hij geen duidelijkheid verkregen over de redenen of achtergronden van het bezwaar van Hongarije. Hem is ook niet duidelijk gemaakt welke autoriteit in Hongarije het bezwaar heeft gemaakt.

11. Omtrent eiser is geen signalering in het Visuminformatiesysteem ter fine van weigering van een visum of in het Schengeninformatiesysteem ter fine van weigering van toegang tot de Schengenzone opgenomen.

toepasselijke bepalingen van de Europese Unie en nationale bepalingen

12. De procedures en voorwaarden voor verlening van visa zijn geregeld op communautair niveau. Er zijn geen nationale bepalingen, anders dan bepalingen van procesrecht, van belang voor deze zaak.

13. Artikel 41, eerste en tweede lid, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (het EU Handvest) luidt:

Recht op behoorlijk bestuur

Lid 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

Lid 2. Dit recht behelst met name:

- (...),

¹ Thans is dat het eenentwintigste lid van die bepaling.

*- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. (...)*

14. Artikel 47, eerste lid, van het EU Handvest luidt:

*Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht
Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. (...)*

15. Artikel 22 van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode) luidt:

Voorafgaande raadpleging van de centrale autoriteiten van andere lidstaten

1. Een lidstaat kan van de centrale autoriteiten van andere lidstaten verlangen dat deze zijn centrale autoriteiten raadplegen bij het onderzoeken van aanvragen van onderdanen van bepaalde derde landen of specifieke categorieën onderdanen van die landen. (...)

16. Artikel 32 van de Visumcode luidt:

Weigering van een visum

1. Onverminderd (...) wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

(...)

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19², van de Schengengrenscodes, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

(...)

2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

3. Aanvragers aan wie een visum is geweigerd, kunnen in beroep gaan. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de definitieve beslissing over de aanvraag heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing. De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de procedure in geval van een beroep, zoals gespecificeerd in bijlage VI. (...)

17. Artikel 38 van de Verordening (EG) Nr. 767/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 19 juli 2008 betreffende het Visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf (VIS-verordening) luidt:

Recht van toegang, recht op rechtzetting en verwijdering van gegevens

1. Eenieder heeft, onverminderd de verplichting tot het verstrekken van andere informatie zoals bedoeld in artikel 12, onder a), van Richtlijn 95/46/EG, het recht te vernemen welke gegevens over hem in het VIS zijn opgeslagen en welke lidstaat deze gegevens aan het VIS heeft toegezonden. Deze toegang tot gegevens kan alleen door een lidstaat worden verleend. Elke lidstaat registreert alle dergelijke verzoeken om toegang.

2. Eenieder kan verzoeken dat hem betreffende onjuiste gegevens worden rechtgezet en dat

² Thans lid 21.

onrechtmatig opgeslagen gegevens worden verwijderd. De rechtzetting en de verwijdering worden onverwijld door de bevoegde lidstaat uitgevoerd, overeenkomstig de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van die lidstaat.

3. Indien het in lid 2 bedoelde verzoek tot een andere dan de bevoegde lidstaat wordt gericht, nemen de autoriteiten van de lidstaat waarbij het verzoek werd ingediend binnen 14 dagen contact op met de autoriteiten van de bevoegde lidstaat. De bevoegde lidstaat controleert de juistheid van de gegevens en de rechtmatigheid van de verwerking ervan in het VIS binnen één maand.

4. Indien blijkt dat de in het VIS opgeslagen gegevens onjuist zijn of onrechtmatig zijn opgeslagen, worden zij door de bevoegde lidstaat overeenkomstig artikel 24, lid 3, rechtgezet of verwijderd. De bevoegde lidstaat bevestigt de betrokkene onverwijld schriftelijk het nodige te hebben gedaan om de gegevens die op de betrokkene betrekking hebben recht te zetten of te verwijderen.

5. Indien de bevoegde lidstaat niet van oordeel is dat de in het VIS opgeslagen gegevens onjuist zijn of daarin onrechtmatig zijn opgeslagen, laat die lidstaat de betrokkene onverwijld schriftelijk weten waarom hij niet bereid is de gegevens die op de betrokkene betrekking hebben recht te zetten of te verwijderen.

6. De bevoegde lidstaat licht de betrokkene ook in over de stappen die deze kan ondernemen indien hij geen genoegen neemt met de verstrekte uitleg. Dit houdt mede in dat de betrokkene wordt ingelicht over de wijze waarop hij een rechtsvordering kan instellen, een klacht kan indienen bij de bevoegde autoriteiten of bij de rechter van die lidstaat, alsmede over bijstand, onder meer van de in artikel 41, lid 1, bedoelde nationale toezichthoudende autoriteiten, die hem overeenkomstig de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van die lidstaat kan worden verleend.

18. Artikel 39 van de VIS-verordening luidt:

Samenwerking om het recht op gegevensbescherming te waarborgen

1. De lidstaten werken er actief aan mee dat de in artikel 38, leden 2, 3 en 4, genoemde rechten kunnen worden uitgeoefend.

2. In elke lidstaat verleent de nationale toezichthoudende autoriteit overeenkomstig artikel 28, lid 4, van Richtlijn 95/46/EG desgevraagd de betrokkene bijstand en advies bij de uitoefening van zijn recht op rechtzetting of verwijdering van de op hem betrekking hebbende gegevens.

3. De nationale toezichthoudende autoriteit van de bevoegde lidstaat die de gegevens heeft toegezonden en de nationale toezichthoudende autoriteiten van de lidstaten die het verzoek hebben ontvangen, werken daartoe actief samen.

19. Artikel 40 van de VIS-verordening luidt:

Rechtsmiddelen

1. In elke lidstaat heeft eenieder het recht een rechtsvordering in te stellen of een klacht in te dienen bij de bevoegde autoriteiten of rechter van die lidstaat die hem de bij artikel 38, leden 1 en 2, geboden rechten inzake toegang tot en rechtzetting of verwijdering van gegevens die op hem betrekking hebben, hebben ontzegd.

2. Gedurende deze procedure blijven de nationale toezichthoudende autoriteiten de in artikel 39, lid 2, bedoelde bijstand verlenen.

20. Artikel 1:2 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) luidt:

Lid 1 Onder belanghebbende wordt verstaan: degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken.

Lid 2 Ten aanzien van bestuursorganen worden de hun toevertrouwde belangen als hun

belangen beschouwd.

(...)

21. Artikel 8:26 van de Awb luidt:

Lid 1 De bestuursrechter kan tot de sluiting van het onderzoek ter zitting ambtshalve (...) belanghebbenden in de gelegenheid stellen als partij aan het geding deel te nemen.

(...)

22. Artikel 8:28 van de Awb luidt:

Partijen aan wie door de bestuursrechter is verzocht schriftelijk inlichtingen te geven, zijn verplicht de verlangde inlichtingen te geven. (...)

23. Artikel 8:29 van de Awb luidt:

Lid 1 Partijen die verplicht zijn inlichtingen te geven dan wel stukken over te leggen, kunnen, indien daarvoor gewichtige redenen zijn, het geven van inlichtingen dan wel het overleggen van stukken weigeren of de bestuursrechter mededelen dat uitsluitend hij kennis zal mogen nemen van de inlichtingen onderscheidenlijk de stukken.

Lid 2 Gewichtige redenen zijn voor een bestuursorgaan in ieder geval niet aanwezig, voor zover ingevolge de Wet openbaarheid van bestuur de verplichting zou bestaan een verzoek om informatie, vervat in de over te leggen stukken, in te willigen.

Lid 3 De bestuursrechter beslist of de in het eerste lid bedoelde weigering onderscheidenlijk de beperking van de kennisneming gerechtvaardigd is.

Lid 4 Indien de bestuursrechter heeft beslist dat de weigering gerechtvaardigd is, vervalt de verplichting.

Lid 5 Indien de bestuursrechter heeft beslist dat de beperking van de kennisneming gerechtvaardigd is, kan hij slechts met toestemming van de andere partijen mede op de grondslag van die inlichtingen onderscheidenlijk die stukken uitspraak doen. Indien de toestemming wordt geweigerd, wordt de zaak verwezen naar een andere kamer.

24. Artikel 8:31 van de Awb luidt:

Indien een partij niet voldoet aan de verplichting te verschijnen, inlichtingen te geven, stukken over te leggen (...), kan de bestuursrechter daaruit de gevolgtrekkingen maken die hem geraden voorkomen.

25. Artikel 8:45 van de Awb luidt:

Lid 1 De bestuursrechter kan partijen en anderen verzoeken binnen een door hem te bepalen termijn schriftelijk inlichtingen te geven en onder hen berustende stukken in te zenden.

Lid 2 Bestuursorganen zijn, ook als zij geen partij zijn, verplicht aan het verzoek, bedoeld in het eerste lid, te voldoen. Artikel 8:29 is van overeenkomstige toepassing. (...)

26. Artikel 84 van de Vreemdelingenwet 2000 luidt:

In afwijking van artikel 8:104, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht staat geen hoger beroep open tegen een uitspraak van de rechtbank (...): (...) b. over een visum voor een verblijf van 90 dagen of minder (...).

aanleiding voor de vragen en standpunten van partijen

27. Op grond van artikel 22 van de Visumcode kunnen (andere) lidstaten verlangen dat zij worden geconsulteerd voordat op de visumaanvraag van (bepaalde categorieën) onderdanen van bepaalde derde landen wordt beslist. Als een andere lidstaat in het kader van die consultatie bezwaar maakt tegen de visumverlening, wordt het Schengenvisum op grond van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a en sub vi van de Visumcode geweigerd. Het gaat hier om nationale redenen van die andere lidstaten om het visum en de toegang te weigeren op grond van openbare orde, binnenlandse veiligheid, volksgezondheid of internationale betrekkingen. In onderhavige zaak is niet tegengeworpen een grond tot weigering van het visum of de toegang die is opgenomen in een Europees signaleringssysteem zoals bijvoorbeeld het Visuminformatiesysteem (VIS) of het Schengeninformatiesysteem (SIS). Eiser is ook niet in een dergelijk Europees systeem ter fine van toegangsweigering gesignaleerd.

28. De vraag komt op of en op welke wijze de afwijzingsgrond in het beroep tegen de definitieve afwijzende visumbeslissing kan worden getoetst en of die wijze van toetsen een doeltreffende voorziening in rechte oplevert.

29. Verweerder voert aan dat het gegeven dat een lidstaat wil worden geconsulteerd een vertrouwelijk gegeven is en dat hij bij een beslissing over een visum dus ook niet hoeft te vermelden dat een lidstaat geconsulteerd wilde worden. De consultatie vindt via het VIS plaats. De resultaten van de consultatie alsmede een eventueel bezwaar of de inhoud van dat bezwaar van een andere lidstaat worden niet in het VIS opgeslagen en kunnen dus niet door raadpleging van het VIS worden achterhaald. Verweerder wijst er voorts op dat het bezwaar in deze zaak niet hoeft te zijn gemaakt door de Hongaarse visumautoriteiten. Het bezwaar kan ook door een andere Hongaarse dienst zijn gemaakt. Verweerder heeft noch in zijn beslissing, noch in beroep aangegeven welke (Hongaarse) autoriteit of dienst het bezwaar daadwerkelijk heeft gemaakt. Verweerder is, zo volgt uit zijn stellingname, ook niet bekend met de reden van het bezwaar vanuit Hongarije. Verweerder voert voorts aan dat de Nederlandse autoriteiten en ook in onderhavig beroep de Nederlandse rechter niet kan treden in het bezwaar van de andere lidstaat. Eiser zal zich, aldus verweerder, tot de Hongaarse autoriteiten, en zo nodig de Hongaarse rechter, moeten wenden als hij van mening is dat de Hongaarse autoriteiten zijn gegevens onjuist of onrechtmatig hebben geregistreerd. Verweerder acht dat in lijn met het EU Handvest, omdat hij eiser heeft geïnformeerd bij wie eiser bezwaar kon maken tegen de definitieve beslissing op de visumaanvraag, te weten tegen en in Nederland. Dat Nederland niet kan treden in het bezwaar van Hongarije, acht verweerder geen schending van artikel 47 van het EU Handvest.

30. Eiser voert aan dat geen sprake is van effectieve rechtsbescherming. Hij wordt geconfronteerd met een beslissing van Nederland waartegen hij inhoudelijk niets kan inbrengen en zijn argumenten tegen de weigeringsgrond worden in het beroep niet inhoudelijk getoetst.

31. In de rechtspraak van deze rechtbank is tot heden in meer of minder vergelijkbare situaties aangenomen dat er in de andere lidstaat een toereikende rechtsgang open stond tegen het bezwaar van die andere lidstaat. Daarbij was echter steeds sprake van een vermelding in een Europees signaleringssysteem als het VIS. In andere uitspraken heeft de rechtbank geoordeeld dat die rechtsgang niet bestaat of niet toereikend is.

32. In of bij het definitieve besluit heeft verweerder niet aangegeven of en zo ja hoe en bij welke autoriteit eiser in Hongarije tegen het bezwaar van Hongarije tegen de visumverlening kan opkomen. Evenmin heeft verweerder aangegeven of en zo ja hoe en bij welke rechterlijke instantie eiser in Hongarije in beroep kan gaan tegen het bezwaar van Hongarije.

33. De VIS-verordening schrijft in de artikelen 38 tot en met 40 voor dat ten aanzien van gegevens die in het VIS zijn opgenomen eenieder het recht op rechtzetting en verwijdering van onrechtmatige gegevens heeft. Daar is ook geregeld dat eenieder in elke lidstaat een rechtsvordering kan instellen of klacht kan indienen tot rechtzetting of verwijdering van gegevens. De beslissing tot weigering van het visum is in onderhavige zaak niet gebaseerd op een vermelding in het VIS, zodat die regeling in beginsel niet van toepassing is. Deze regeling onderschrijft echter wel dat onjuiste gegevens die in het visumbeoordelingstraject worden betrokken, in een rechtsgang rechtgezet moeten kunnen worden.

34. In wezen is het eerste discussiepunt of het bezwaar tegen de visumverlening van de andere lidstaat bij de definitieve beslissing op de visumaanvraag als een gegeven moet worden beschouwd dat in het beroep als bedoeld in artikel 32, derde lid, Visumcode niet inhoudelijk aan de orde kan worden gesteld. Het type weigeringsgronden waar het hier om gaat – met name een bedreiging voor de openbare orde, voor de binnenlandse veiligheid of voor de volksgezondheid – kan, als die aan een weigering van bijvoorbeeld een vergunning voor langdurig verblijf ten grondslag worden gelegd, normaliter in het Nederlands bestuursprocesrecht door de rechter in beroep inhoudelijk worden getoetst. Een uitzondering daarop kan zich voordoen als het bestaan van de weigeringsgrond in een afzonderlijk besluit van bijvoorbeeld een andere autoriteit is neergelegd. In dat geval dient wel een met voldoende waarborgen omklede rechtsgang tegen de vaststelling van de weigeringsgrond door dat andere bestuursorgaan open te staan of te hebben opengestaan. Alleen dan kan de toetsing van de weigeringsgrond aan de beoordeling in het beroep tegen het definitieve besluit worden onttrokken, omdat elders rechtsbescherming wordt geboden. Deze rechtbank is voornamelijk van oordeel dat eerst sprake is van een doeltreffende voorziening in rechte tegen de definitieve beslissing op de visumaanvraag als de weigeringsgrond ook inhoudelijk in rechte aan de orde kan worden gesteld. Daarvan is naar het oordeel van de rechtbank in onderhavige situatie geen sprake, als verweerder wordt gevolgd in zijn standpunt dat de weigeringsgrond aan toetsing in beroep is onttrokken. Dat het Hof in het arrest van 19 december 2013 (C-84/12, in de zaak [REDACTED] ek Duitsland) heeft geoordeeld dat de visumautoriteiten bij het onderzoek van een visumaanvraag een ruime beoordelingsmarge hebben met betrekking tot de toepassingsvoorwaarden en de relevante feiten om te bepalen of een weigeringsgrond kan worden tegengeworpen, rechtvaardigt in het licht van artikel 47 het EU Handvest naar het oordeel van deze rechtbank niet dat de toetsing van een weigeringsgrond geheel aan een beoordeling in beroep is onttrokken.

35. In de onderhavige zaak is niet duidelijk of de Hongaarse autoriteiten een tegen eiser gericht besluit hebben genomen dat betrekking heeft op aspecten van openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid dan wel de internationale betrekkingen. Ook is niet duidelijk, als zo'n besluit zou zijn genomen, of daartegen met voldoende waarborgen omklede rechtsmiddelen openstaan of hebben opgestaan, waar eiser daadwerkelijk gebruik van kan maken of had kunnen maken. Verweerder heeft daarover bij de definitieve beslissing geen informatie verstrekt. De rechtbank acht het voornamelijk vanuit het in artikel 41 het EU Handvest neergelegde beginsel van behoorlijk bestuur en het in artikel 47 van het EU Handvest neergelegde beginsel van doeltreffende rechtsbescherming niet juist de onzekerheid of onduidelijkheid over het bestaan van een dergelijk besluit en het al dan niet

bestaan van een afzonderlijke beroepsmogelijkheid tegen dat besluit in onderhavige procedure ten nadele van eiser te laten strekken of voor zijn risico te laten komen. De rechtbank realiseert zich daarbij dat in beginsel niet uitgesloten is dat iemand in de positie van eiser meer weet of kan weten over enige door de andere lidstaat eerder ten aanzien van hem genomen beslissing in verband met aspecten van openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of internationale betrekkingen. Dat neemt niet weg dat van verweerder, al dan niet in samenwerking met Hongarije, mag worden verwacht dat hij de rechtbank in dit geding daarover toereikend informeert ten einde de rechtbank in staat te stellen het beroep in volle omvang te kunnen beoordelen, zodat sprake is van een doeltreffende voorziening in rechte. De rechtbank merkt daar nog bij op dat uit het enkele feit dat Hongarije eerder een visum aan eiser heeft geweigerd, niet kan worden afgeleid dat eiser een gevaar is voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid dan wel de internationale betrekkingen.

36. Indien eiser aangewezen zou zijn op een rechtsmiddel in Hongarije tegen het bezwaar van Hongarije, komt de vraag op of dan in onderhavig beroep tegen de definitieve beslissing op de visumaanvraag moet worden gewacht op de uitkomst van dat beroep als dat nog openstaat, omdat de definitieve beslissing daarvan afhankelijk is. Als in dat beroep zou blijken dat Hongarije het bezwaar ten onrechte heeft gemaakt, kan het bezwaar de weigering in de definitieve beslissing over het visum immers niet dragen. Er is naar het oordeel van deze rechtbank eerst sprake van een effectief rechtsmiddel tegen het definitieve besluit als eiser die aanvraag in beroep, elders dan wel hier, aan de orde kan stellen of heeft kunnen stellen.

37. Het is echter wel de vraag of de verwijzing naar een procedure elders, in een ander land, zich verdraagt met het éénloketprincipe zoals neergelegd in onder meer overweging 7 bij de Visumcode en met het uitgangspunt dat beslissingen over visumaanvragen zo snel mogelijk moeten worden genomen. Het verwijzen naar een rechtsgang elders voor de beantwoording van een aanvraag, kan de onderhavige beroepszaak ingewikkelder en langduriger maken en daarmee minder effectief. Dat zou er juist voor pleiten het bezwaar van Hongarije inhoudelijk in onderhavige procedure te toetsen. Daartoe moeten verweerder en de Hongaarse autoriteit, die het bezwaar heeft gemaakt, dan wel de nodige informatie over de weigeringsgrond aan de rechtbank verstrekken.

38. Als er van uit wordt gegaan dat het bezwaar inhoudelijk in de procedure tegen de definitieve beslissing aan de orde moet kunnen worden gesteld, zoals eiser bepleit, dan biedt het Nederlandse bestuursrechtelijk procesrecht de mogelijkheid om ook de andere lidstaat als partij in de procedure te betrekken en de nodige informatie over en onderbouwing van de weigeringsgrond te verstrekken. De rechtbank verwijst naar de onder 19 tot en met 25 weergegeven bepalingen van Nederlands recht. De betreffende Hongaarse autoriteit moet dan aangemerkt worden als (mede)bestuursorgaan in de zin van artikel 1:2 van de Awb en daarmee als belanghebbende partij in de zin van de andere bepalingen.

39. Verweerder heeft nog verwezen naar het arrest Unitrading van het Hof van 23 oktober 2014 (C-437/13). In die zaak heeft het Hof geoordeeld dat artikel 47 van het EU Handvest zich er niet tegen verzet, samengevat, dat bewijs is gebaseerd op onderzoek van een derde die geen openheid van zaken wil geven, waardoor de weerlegging van de conclusies van het onderzoek door die derde wordt bemoeilijkt of onmogelijk wordt gemaakt, mits het doeltreffendheidsbeginsel en het gelijkwaardigheidsbeginsel worden geëerbiedigd. Het Hof ging er daarbij van uit dat partijen hun andersluidende stellingen door andere elementen aan te dragen, konden onderbouwen en daarmee geldig de

onderzoeksresultaten van die derde als bewijsmiddel konden weerleggen. Het Hof liet daarmee de mogelijkheid van tegenbewijs tegen dat bewijsmiddel open. Deze rechtbank betwijfelt of het bezwaar van een andere lidstaat tegen visumverlening ook als een dergelijk bewijsmiddel kan worden opgevat. Bovendien is in onderhavige zaak niet duidelijk wat het bezwaar van Hongarije inhoudt en op welke feiten dat is gebaseerd, zodat zelfs als het bezwaar van Hongarije als bewijsmiddel zou kunnen worden beschouwd, eiser geen reële kans heeft daartegen zinvolle elementen in te brengen. Deze rechtbank is van oordeel dat dit arrest geen antwoord geeft in de thans voorliggende kwestie.

40. Het voorgaande vormt de aanleiding voor het stellen van de volgende vragen.

Beslissing

De rechtbank verzoekt het Hof bij wege van prejudiciële beslissing de volgende vragen te beantwoorden:

1. Is in geval van een beroep als bedoeld in artikel 32, derde lid, van de Visumcode tegen een definitieve beslissing tot weigering van een visum op de grond genoemd in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a), sub vi), van de Visumcode, sprake van een doeltreffende voorziening in rechte in de zin van artikel 47 van het EU Handvest onder de volgende omstandigheden:

- in de motivering van de beslissing heeft de lidstaat volstaan met: “u wordt door één of meer lidstaten beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid, als omschreven in artikel 2, negentiende, althans eenentwintigste, lid, van de Schengengrenscore of de internationale betrekkingen van één of meer van de lidstaten”;
- bij de beslissing of in het beroep vermeldt de lidstaat niet welke specifieke grond of gronden van die vier gronden uit artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a), sub vi), van de Visumcode wordt tegengeworpen;
- in het beroep verstrekt de lidstaat geen nadere inhoudelijke informatie of onderbouwing van de grond of gronden die ten grondslag liggen aan het bezwaar van de andere lidstaat (of lidstaten)?

2. Is onder de in vraag 1 geschetste omstandigheden sprake van behoorlijk bestuur in de zin van artikel 41 van het EU Handvest, met name vanwege de plicht van de betrokken diensten hun beslissingen met redenen te omkleden?

3.a. Moeten de vragen 1 en 2 anders worden beantwoord als de lidstaat in het definitieve besluit over het visum verwijst naar een daadwerkelijk bestaande en daarbij voldoende duidelijk gespecificeerde beroepsmogelijkheid in de andere lidstaat tegen de met name genoemde verantwoordelijke autoriteit in die andere lidstaat (of lidstaten) die het in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a), sub vi) van de Visumcode bedoelde bezwaar heeft (of hebben) gemaakt, waarin die weigeringsgrond aan de orde kan worden gesteld?

3.b. Is voor een bevestigende beantwoording van vraag 1 in verband met vraag 3.a vereist dat de beslissing in het beroep in en tegen de lidstaat die de definitieve beslissing heeft genomen, wordt opgeschort totdat de aanvrager de gelegenheid heeft gehad van de beroepsmogelijkheid in de andere lidstaat (of lidstaten) gebruik te maken en, indien de aanvrager daar gebruik van maakt, de (definitieve) beslissing op dat beroep is verkregen?

4. Maakt het voor de beantwoording van de vragen uit of (de autoriteit in) de lidstaat (of de lidstaten) die het bezwaar tegen de afgifte van het visum heeft (of hebben) gemaakt de gelegenheid kan worden geboden in het beroep tegen de definitieve beslissing over het visum

als tweede wederpartij op te treden en uit dien hoofde in de gelegenheid gesteld kan (of kunnen) worden een onderbouwing van de grond of gronden in te brengen, die ten grondslag liggen aan zijn bezwaar?

De rechtbank schorst de behandeling van het beroep.

Deze uitspraak is gedaan door mr. R.H.M. Bruin, rechter, in aanwezigheid van mr. drs. R. Mattemaker, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 5 maart 2019.

griffier

rechter

afschrift verzonden aan partijen op:

Coll:

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan geen rechtsmiddel worden ingesteld.